

RESUM DEL LLIBRE DE TEXT D'UN CURS DE MIRACLES

AUTOR DEL RESUM: MARC GENESTAR

CAPÍTOL 19

LA CONSECUCIÓ DE LA PAU

1. La curació i la fe

¹ Si una situació o una relació es dedica completament a la veritat, la pau és inevitable. La consecució de la pau indica si la dedicació va ser total.

¹ No es pot aconseguir pau sense tenir fe. Aquesta fe abrigo a tots els involucrats en la situació. D'aquesta manera es veu la situació o la relació com significativa i com un tot.

² Tota situació percebuda correctament és una ocasió per sanar al teu germà. El Fill de Déu es cura perquè vas tenir fe en ell al compartir un propòsit unificat amb l'Esperit Sant.

³ El cos no necessita curació perquè no es pot provocar malalties a ell mateix. El seu estat depèn de la manera com la ment el percep i del propòsit que aquesta li atribueix. Amb la ment separada, el cos es converteix en una arma de les il·lusions.

⁴ Mai no oblidis que la manca de fe du directament a les fantasies. Percebre al teu germà com un cos és falta de fe i així ja no te pots unir a ell.

⁵ La fe és el contrari de la manca de fe. La manca de fe sempre limita i ataca. La fe esvaeix tota limitació i brinda plenitud. Dedicar-te en part a la veritat i a les il·lusions d'aconseguir coses amb el cos és un objectiu impossible. La veritat és l'absència d'il·lusions.

⁶ Pensar que el cos ha de ser curat no li fa mal, però manté intacte els errors en la ment. La ment és la que necessita curació. I en ella és on es troba. La malaltia i el remei es troben en el mateix lloc.

⁷ No existeix cap connexió entre la veritat i les il·lusions. Les il·lusions i la veritat són dos sistemes de pensament complets i desconnectats un de l'altre. El resultat d'una idea no està separat de la font.

⁷ La idea de la separació va donar lloc al cos i quan t'identifiques amb ell fas que emmalalteixi i així creus que protegeixes el cos a l'amagar aquesta connexió. I l'amagues per mantenir la teva identificació protegida de l'imaginari "atac" de la veritat.

⁸ Aquest estrany encobriment t'ha fet moltíssim de mal! La manca de fe és un atac que sembla estar justificat pels seus resultats, doncs al negar la fe veus el que no és digne d'ella. Aquesta manca de fe t'ha impedit mirar més enllà d'aquesta barrera.

⁹ Tenir fe és sanar. És la prova que has acceptat l'Expiació. Quan veus al teu germà i a tu com un sol, la teva fe està completament justificada.

¹⁰ La fe és allò oposat a la por i forma part de l'amor. La fe és el reconeixement de la unió. El Seu Amor és el que t'uneix al teu germà.

¹¹ Amb la manca de fe es contempla el Fill de Déu com culpable i indigne de perdó. Amb la fe veus que el teu germà ja ha estat perdonat. La fe només veu com és *ara*. És l'herald de la nova percepció que es dedica a reunir testimonis de la seva arribada.

¹² La fe sorgeix de la percepció que comparteixes amb l'Esperit Sant i pot ser intercanviada pel coneixement. Quan la regales al teu germà te la regales també a tu mateix. La fe t'uneix al teu germà en la relació santa.

¹³ La gràcia s'atorga a la ment, no al cos. Ofereix-li gràcia i benediccions al teu germà, doncs te trobes en el mateix altar on se us va atorgar la gràcia a ambdós.

¹⁴ En l'instant sant tu i el teu germà us trobeu davant l'altar que Déu ha aixecat a Ell Mateix i a vosaltres dos. Veniu junts i veureu el miracle de la vostra relació.

¹⁵ La fe brinda pau i les dues atrauen la veritat. La fe deixa de ser necessària quan la lliçó s'ha après, però la veritat mai marxarà. ¹⁶ Pots esclavitzar a un cos, però les idees són lliures i només poden ser limitades per la ment que les va concebre.

2. El pecat en contraposició a l'error

¹ Per a què la salvació sigui possible és fonamental que no es confongui l'error amb el pecat. L'error pot ser corregit, i allò que està tort, redreçat. La creença en el pecat descansa en la idea que són les ments que ataquen, i no els cossos.

² Així la ment és culpable, tret que una ment externa li doni l'absolució. El pecat demana càstig, però l'error demana correcció. La idea que el càstig és correcció és un pensament dement.

² Pecar comporta arrogància perquè parteix de la creença que pot alterar la realitat i creure que ho aconsegueix. El pecat assegura que el Fill de Déu és culpable. En canvi, l'error no implica arrogància.

³ El Fill de Déu es pot equivocar, enganar-se i atacar-se a si mateix, però no pot alterar la seva realitat, i, per tant, no pot pecar. A més, el cost del pecat és la mort, però el que és immortal no pot morir.

⁴ Per a l'ego el pecat no és un error, sinó la veritat, i la innocència és un engany. Segons l'ego, la puresa sols pot ser orgull. Així substitueix la realitat del Fill de Déu.

⁵ El pecat és el concepte més "sagrat" de l'ego, i en el pecat radica la seva millor defensa.

6 El món de l'ego està edificat sobre el pecat i la culpabilitat. Aquesta il·lusió fa que els núvols de la culpabilitat semblin densos i impenetrables. Però la veritat pot desfer el pecat si consideres que és un error.

8 L'ego creu que és molt millor ser pecador que estar equivocacat, però per a l'Esperit Sant això és l'elecció entre l'infern i el Cel.

3. La irrealitat del pecat

1 L'atracció de la culpabilitat resideix en el pecat. Aquesta atracció fa que el pecat es repeteixi perquè la idea de perversitat associada a la culpabilitat no pot ser corregida, doncs sempre serà desitjable.

2 L'ego exigeix càstig. Però el càstig protegeix la culpabilitat, doncs allò que mereix càstig ha d'haver succeït realment. I així desitges allò que creus que és real i no ho vols abandonar.

3 A vegades, el pecat es repeteix de forma angoixosa, però sense perdre atractiu. Un error, en canvi, no té atractiu. El veus com una equivocació i desitges la correcció. Quan canvies la condició de pecat a error, ja no el tornaràs a repetir si no te sents culpable.

3 Si converteixes el pecat en un error i te sents culpable, canvies una forma de pecat per una altra. D'aquesta manera impedeixes la correcció i no has fet cap canvi.

4 L'Esperit Sant no coneix el pecat. Però Ell reconeix els errors i el que solament demanen és correcció, i tot error és una petició d'amor. El pecat, llavors, és un error que vols tenir amagat o una petició d'ajuda que no vols que se senti.

5 Quan la correcció és completa, el temps es converteix en eternitat, però l'Esperit Sant no t'ho podrà mostrar mentre creguis en el pecat. El pecat descansa en la creença que la percepció és inalterable i la ment ho ha d'acceptar.

6 Quan tinguis la temptació de pensar que el pecat és real, recorda això: si el pecat és real ni Déu ni tu ho sou. La creació és extensió i Déu no es contradiu a Ell mateix.

7 Mentre creguis que la teva realitat o la del teu germà se redueix a un cos, seguiràs creient en el pecat. Si creus que els cossos es poden unir, seguiràs pensant que la culpabilitat és atractiva i valoraràs el pecat com una cosa més poderosa que Déu.

8 Si el pecat fos real no tindria correcció, doncs existiria una voluntat oposada a la de Déu. En la relació santa, la creença en el pecat ha sigut eliminada. L'única cosa que queda és l'hàbit de cercar-lo.

9 En la nova percepció els errors es reconeixen tot d'una i es duen immediatament davant la correcció.

9 En el moment en què deixis de donar poder al pecat sobre el teu germà, l'ajudaràs a superar els seus errors a l'alliberar-lo de la creença en el pecat.

11 Crist te demana que vegis el teu germà com te veus a tu mateix. I així la vostra relació serà un temple de curació: un lloc on tots els que estan esgotats poden venir a descansar. Gràcies a la vostra relació santa tots tenen ara aquest descans més a prop.

4. Els obstacles a la pau

1 A mesura que la pau comenci a estendre's des del més profund del teu Ser fins abraçar a tota la Filiació i oferir descans, es trobarà amb molts d'obstacles.

1 La pau, tanmateix, envoltarà tota la Filiació amb la seva dolçor. L'extensió del Propòsit de l'Esperit Sant des de la teva relació a altres persones per englobar-les amorosament dintre d'ella, és la manera que Ell harmonitzarà els mitjans amb el propòsit.

2 La pau ja resideix dintre teu, però primer s'ha d'estendre i traspasar tots els obstacles que vas situar davant d'ella. Allò que es comença amb l'Esperit Sant mai no queda sense acabar.

2 Sense el regal de la santedat de l'Esperit Sant t'hauria resultat eternament impossible apreciar al teu germà.

3 Tu no pots veure a l'Esperit Sant, però pots veure als teus germans correctament. I la llum d'ells te mostrarà tot el que necessitis veure. Quan la teva pau interior s'hagi estès fins abraçar tot el món, la funció de l'Esperit Sant s'haurà consumat.

A) 1r obstacle: el desig de desfer-te de la pau

1 La pau no es pot estendre si no la conserves. Tu ets el centre des d'on ella irradia cap a fora. 2 El primer obstacle per a la seva expansió és un petit residu d'atac que encara tens en gran estima per poder-lo usar en contra del teu germà.

3 Encara t'oposes un poc a la Voluntat de Déu. I així enfosqueixes el propòsit del Cel.

4 Encara ofereixes resistència a tirar la paret de pols que hi ha entre el teu germà i tu. No tinguis por d'ella. Desapareixerà en silenci sota les ales de la pau.

5 En el miracle de la teva relació santa –un cop lliure d'aquesta barrera- es troben tots els miracles. No hi ha graus de dificultat, perquè tots els miracles són el mateix. Cadascun d'ells suposa una dolça victòria de l'amor sobre l'atracció de la culpabilitat.

5 Superar el món que veus és més fàcil que superar la petita paret. Permet a l'Esperit Sant que estengui dolçament el miracle de la vostra relació a tots els que estan inclosos en ell.

6 No posis la teva atenció en la petita paret d'ombres. Tot miracle no és més que el final d'una il·lusió. I en la meta que vas acceptar, arribarà la fi de totes les il·lusions.

7 El teu petit desig de desfer-te d'Aquell que vas convidar genera conflicte. Però ara aquest desig sura a la deriva causant mínimes interrupcions en la crida de l'amor.

9 Acomiada't d'aquesta il·lusió que és com un floc de neu, amb alegria, sense pena, i dona la benvinguda al sol que el fondrà.

i. L'atracció de la culpabilitat

10 L'atracció de la culpabilitat fa que se li tingui por a l'amor. La naturalesa de l'amor és contemplar la veritat. La por contempla la culpabilitat i no veu l'amor. L'amor solament se sent atret per l'amor. Al passar per alt la culpabilitat, l'amor no veu la por.

11,12 Les relacions d'aquest món són el resultat de com es veu el món i l'emoció amb la qual envies els missatges. Els missatges d'amor tornen amb amor, tendresa i dolçor i els missatges de por tornen amb culpabilitat, amb maldat i terror.

15 Si només envies missatges d'amor – els que te dona el teu Guia- sense desitjar cap més tipus de missatge, mai més veuràs la por. La por en el món és la que tu has sembrat.

17 Ningú pot morir per un altre i la mort no expia els pecats. Però pots viure per ensenyar que la mort no és real.

17 Si creus que el cos te pot donar plaer, també creus que te pot donar dolor. Pensar que pots estar content amb tant poc és ferir-te a tu mateix i limitar la felicitat. La culpabilitat se instal·la en el lloc on s'ha desplaçat la felicitat, i la substitueix.

B) 2n obstacle: la creença que el cos és valuós pel que ofereix

1 On hi ha culpabilitat no es vol la pau. L'atracció de la culpabilitat es posa de manifest en la creença que el cos és valuós pel que ell ofereix i es veu en ell.

2 Aquest és el tresor que creus que la pau t'arrabassaria. Consideres que se te demana un "sacrifici" massa gros. Creure que la salvació radica en el cos és creure en la mort. D'aquí procedeix la idea que l'amor és por.

3 Segons l'Esperit Sant no se te pot exigir que sacrificis l'esperança d'obtenir plaer a través del cos perquè el cos no te'n pot donar. El cos tampoc pot fer que tinguis por al dolor. L'únic "sacrifici" que et demana l'Esperit Sant és eliminar el dolor.

4 En la teva relació santa es troba el Fill de Déu que sempre ha estat unit al Pare.

5 Has pagat un preu exagerat per les teves il·lusions i no t'han brindat pau. Crist forma part de la teva relació santa i Ell és el símbol del fi de la culpabilitat. 7 I amb el fi de la culpabilitat, la mort perd el seu gran defensor.

8 Ensenya al teu germà a ser lliure i aprendràs el que és la llibertat que jo vaig ensenyar.

i. L'atracció del dolor

⁹ La teva funció és entregar a l'Esperit Sant la idea de sacrifici en la seva totalitat i acceptar la pau que Ell t'ofereix a canvi de no posar cap limitació a la seva extensió.

¹⁰ El cos no te pot donar ni pau, ni alegria, ni dolor. És un recurs, no una finalitat. Només té el propòsit que se li atribueix. Solament la ment pot fixar propòsits i pot establir els medis necessaris per aconseguir-los.

¹¹ En el cos hi ha la desil·lusió i la llavor de la manca de fe, però sols si li demanes el que no pot donar. No empris el teu error per justificar la teva manca de fe. Però la correcció del teu error te donarà motius per tenir fe.

¹² No pots aconseguir plaer a través del cos i no trobar dolor. Per a l'ego això és la prova del pecat. Això no és punible, però a l'equiparar-te amb el cos és la convidada al dolor. Això li obre les portes a la por, fent que se converteixi en el teu propòsit.

¹³ Així, el cos, a les ordres de la por, cerca la culpabilitat. En això consisteix l'atracció del dolor. L'ego ensenya que el plaer corporal és felicitat i el cos es converteix en el servent del dolor, però sap que és la mort i t'ho amaga.

¹⁴ El cos és un mitjà de comunicació que rep i transmet els missatges que li envia la ment. L'ego no vol que vegis que t'envies condemna i culpabilitat i ho ven com una manera de fugir del dolor. I d'aquesta manera t'ho amaga.

¹⁴ L'esperit sant, en canvi, se n'alegra que te n'adonis que és la teva ment la que t'envia els missatges i els rep. ¹⁵ L'ego projecta els teus missatges d'atac fora de tu, a això ho anomena plaer i t'ho ofereix com a la teva alliberació.

¹⁷ Els deixebles de l'ego no es donen compte que s'han consagrat a ells mateixos a la mort. I atès que la troben, te la tornen a tu.

C) 3r. Obstacle: l'atracció de la mort

¹ A tu i al teu germà, relació en la qual també hi participa l'Esperit Sant, se us ha concedit alliberar -i ser alliberats- del culte a la mort. Ningú pot morir si no ho elegeix. La por a la mort és la seva atracció.

¹ La mort fou concebuda per l'ego, ja que ell és "enemic" de la vida.

² Però una ombra no pot matar. Perdona i els que van en processó vestits de dol i encadenats en contra de la vida es podran escapar i riure's de la mort. Això és la Voluntat de Déu. Cap idea abandona la seva font.

² La mort és el resultat del pensament que anomenem ego, i la vida és el resultat del pensament de Déu. Tu ja vas renunciar a la mort i la vas substituir per la vida.

i. El cos incorruptible

³ Déu no va crear ni el pecat ni la mort i no disposa que tu estiguis empresonat per ells. Els que caminen en la processó fúnebre no acaten la Voluntat de Déu, doncs s'oposen a ella.

⁴ Tu ets orgullós per creure que has condemnat al Fill de Déu a mort. Aquell qui estima a l'ego mor per haver-lo obeït. Però no pot matar al que no l'obeeix.

⁵ Tu te pots dedicar a quelcom que pot mantenir el cos incorrupte i en perfectes condicions mentre sigui útil al teu sant propòsit. El cos no pot morir, ni sentir. No fa res. Ni és corrupte ni incorrupte. Doncs la idea de la corrupció pot ser corregida.

⁶ A tu que estàs consagrat a allò que és incorruptible se t'ha concedit, prèvia acceptació, el poder d'alliberar de la corrupció. O sigui, si el miracle que sembla més difícil es pot aconseguir primer, tenim una prova que no hi ha graus de dificultat en els miracles.

⁷ La mort no és un refugi. Abandonar-te a la mort no posa fi al conflicte. Sols la resposta de Déu és el seu final. Darrere de l'"amor" a la mort jeuen tots els secrets amagats de l'ego, totes les seves trampes i totes les seves idees malaltisses li fan creure que pot vèncer la vida.

⁸ L'ego vol enterrar al Fill de Déu, a qui va ordenar assassinar i la seva putrefacció és la prova que Déu és dèbil davant el poder de l'ego. Això és un somni de mort. Allibera el cos de les cruels ordres a què el vas sotmetre. A l'exaltar-lo, el vas condemnar a morir.

⁹ La por a la mort desapareixerà a mesura que la seva atracció cedeixi davant la vertadera atracció de l'amor. Ara la teva relació descansa en l'amor i ell protegeix les primeres passes de la salvació. El teu propòsit està estalonat pels àngels i la resta del Cel.

¹⁰ Si bé allò que se t'ha concedit està en la seva infància, està en completa comunicació amb Déu i amb tu. Els miracles estan en les seves petites mans i, encara que han nascut en el món del temps, reben l'estaló de l'eternitat.

¹¹ Quan una situació t'ompli de por, recorda que sempre és per la mateixa raó: l'ego ha percebut la situació com un símbol de por. Però ni el signe ni el símbol s'han de confondre amb la seva font. El seu significat resideix en allò que representen.

¹¹ Pot ser que no signifiquin res o que ho signifiquin tot, depenent de la veritat o la falsedat de la idea que reflecteixin. No jutgis la situació, i posa-la en les mans de l'Esperit Sant per a que Ell la jutgi per tu. (Oració. Consultar el llibre de Text)

D) 4t. Obstacle: El temor a Déu

¹ Si la mort no tingués atracció per a tu recordaries la Font de tot el que viu: el Pare de l'univers dels universos.

² La creença en la mort és un dens i tenebrós vel que fa que la cara de Crist sembli la d'un leprós i que el rajos de l'Amor semblin rajos de sang.

³ Aquesta creença és la promesa feta a l'ego de no descórrer aquest vel. És la promesa d'oblidar el que hi ha darrera d'ell. És la promesa de no voler veure la llum i la unió que te duria a abandonar la separació. És l'encletxa entre el teu Ser i tu: el temor a Déu.

⁴ L'atracció de la mort és el que fa que la vida sembli una cosa lletja, cruel i tirànica. Tens tanta por a la mort com al teu ego. Ambdues creences t'impedeixen veure la cara de Crist.

⁵ Per superar l'obstacle, la por que el va originar ha de cedir davant l'amor que hi ha darrere la por i aquesta desapareixerà. Quan reconeixes que estimes a Déu ja no vols desfer-te de la seva pau.

⁵ L'exaltació del cos desapareix quan reconeixes que estimes l'esperit per damunt del cos i l'atracció de la mort també desapareix a mesura que l'atracció de l'amor desperta en tu i te crida.

⁶ Ara et trobes terroritzat davant el que vas jurar no tornar a mirar més. Ara tens por d'aixecar la vista perquè si fas córrer el vel de Crist, l'ego i els seus amics desapareixerien.

⁷ Mira amb els ulls ben oberts això que vas jurar no mirar i restabliràs la teva voluntat. La teva voluntat és mirar aquí. Allò que t'atreu de darrere del vel és el teu propi Ser.

i. L'escorrimt del vel

⁸ Tu i el teu germà guiats per l'Esperit Sant heu arribat aquí. Ell està amb vosaltres i quan aixequiu la mirada estareu llestos per mirar cara a cara el terror sense cap temor.

⁹ Ningú pot afrontar el temor a Déu tot sol, si no ha acceptat prèviament l'Expiació. Mira primer el teu germà i perdona'l de tot cor. Queda't una estona, però sense tremolar.

¹⁰ Aquesta passa arriba quan s'està llest. I estàs llest quan hagi trobat el teu germà. La jornada ha acabat i amb això es quan veus el teu propòsit. I és aquí on elegeixes fer front a l'obstacle.

¹¹ Sols els assenyats poden mirar de front la bogeria amb pietat i compassió, però sense por. Tens por de Déu perquè encara tens por del teu germà. Tens por dels que no has perdonat. I ningú aconsegueix l'amor amb la por al seu costat.

¹³ El teu germà té el poder de perdonar els teus pecats, i tu el de perdonar els seus. Ningú de vosaltres es pot atorgar aquest poder a si mateix. ¹⁵ Alliberes a qui perdones, i participes del que dones. La redempció se t'ha concedit perquè la dones i així la reps tu.

²⁰ Tothom dona tal com rep. Elegeix primer el que vols rebre i ho reconeixeràs pel que donis i el que reps.